

Víte přece, že jste ze svého marného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista, bezúhonného a neposkvrněného beránka. (I. epištola Petrova)

Sestry a bratři,

Náš svět pochopil, že je zranitelný a zraněný. Pochopil to jako celek, ne ze zpráv v televizi, ale z vlastní zkušenosti. Mnozí dnes mají za to, že vše se vrátí ke starým pořádkům a můžeme opět zapomenout, a žít tak jak jsme žili. Ale můžeme opravdu zůstat stejní? Máme se opět vrátit do světa výkonu a sobeckého usilování? Dbejme na to, abychom spěcháním k otevření kostela, neminuli zraněné u cesty. Alespoň jednou za život prožije totiž každý z nás, že u té cesty bude ležet a potřebovat také pomoc.

Jsme-li Vzkříšenému něčím podobní, pak ranami, které nemizí, ale zůstávají. Máme je snad i proto, abychom nezapomínali, že kohokoliv potkáme, je na tom stejně. Všichni prožíváme obavy i naděje, nejistoty i radost. Křesťanství nás nezabavuje ran, ale spíše k nim ukazuje.

Během března a dubna jsem mluvil s desítkami lidí, kteří mi po telefonu, svěřovali svá zranění. Nikdy před tím, jsem tak velký zájem o pastorační rozhovor nezažil.

Jednomu našemu bratru zemřel syn. Řešil jsem s jednou ženou domácí násilí a její strach odejít z domova. S jiným člověkem jsem zase mluvil o rakovině, kterou mu diagnostikovali na začátku března. Další člověk (farář) se na mne obrátil, protože už delší dobu uvažuje o sebevraždě. Ví, že i vy pomáháte takovým lidem. A někdy je to pomoc a bezmoc zároveň. Pak člověk nemůže spát a budí se ráno se strachem. Křesťanství není magie, a tak nemůžeme nic ovlivnit za pomoci kouzel. Máme jen ruce, modlitbu a velikonoční víru.

Všichni potřebujeme zažívat Světlo Kristovo, protože jinak jsme vtaženi do strachu a chaosu, napospas pouhým myšlenkám či emocím. Neodsuzují rozum, ani city, ale bez Světla Kristova, nás dovedou leda tak do pekla. Krásně to řekl nedávno Dalajláma: "Má-li problém řešení, musíme pracovat na jeho nalezení; pokud ne, nemusíme ztrácet čas přemýšlením o něm."

Neztrácejme čas něčím, co nemá řešení, ale věnujme veškerou svou energii tomu, co smysl má. Zbavujme se všeho harampádí, které nám překáží a všude ponechme místo Jedinému. A když jsme opravdu na dně, pak se vraťme do Getsemane a řekněme "ne má, ale Tvá vůle se staň." Učiníme-li to s čistým srdcem, pak vše najde své řešení. Vězte, že nic nezáleží na nás, kromě lásky, které se učíme celý život.

Tam, kde vládne strach a obviňování, nevládne Ježíš. Je to prosté. Tam, kde jsme povýšili vnitřní předpisy a řády nad Evangelium, se mýlíme.

Opatření proti Covid19 jsou poněkud zmatená, ale věřím, že mají svůj smysl. Postačí, když budeme na prvním místě ohleduplní. Lidé s chronickou obstrukční nemocí plic,

astmatici, onkologičtí pacienti, lidé jinak chronicky nemocní, ti všichni jsou ohroženi. My ostatní jsme ohroženi nákazou uzavřenosti.

Chci vám všem poděkovat za úsilí i modlitby, kterými objímáte lidi, kteří vám byli Pánem svěřeni.

Sestry a bratři, Církev československá husitská se podobá krásné zahradě, v pestrosti barev, rostlin, zvířat, vody i všech, kteří do této zahrady vstupují, jako do místa, kde najdou odpočnutí a nové síly. Nečtiňme z této církve mauzoleum. Víra, která stále na počátku této církve, je tatáž víra, kterou dostali apoštolové na počátku. Je to víra ve vzkříšení, v uzdravení. Je to živá a rostoucí víra. Není to víra v uniformy, ale víra ve spojení Nebe a Země.

Všem vám žehnám a prosím, abyste se za svou církev modlili tak, jako doposud. Krása jednoty v různosti, která se poslední týdny objevila i v naší církvi, je tou pravou oslavou stého výročí.

Pokoj a Dobro.

bratr Filip, 25. dubna 2020
dopis duchovním diecéze